

Zimní vyjížd'ka do Maroka

V zimě sice u nás málokdo jezdí, ale motorky si můžete sbalit do auta a vydat se s nimi někam na jih, užít si slunce a tepla.

Text a foto: Jan Vokoun a „Trophy Team“

zleva:

Jan Vokoun
BMW R 1200GS Adventure

Pavel Vokoun
KTM 950 Adventure

Václav Havel
BMW R 1150GS

Den 1: odjezd

Trasa: Praha - Německo - Francie - Španělsko (Algercias)

Ujeto: 2800 km autem s vletem

Je pátek 14 hodin a my odjíždíme z Prahy jen ve třech. Další kolega Jarda Hanzelka po čtrnáctidenním boji se zády nakonec se slzou v oku vzdal. S pokřikem „jedem“ vyrazíme pro Pavlem zapomenuté voo-doo korále. Je to skoro při cestě a navíc všichni svorně kýváme, že bez talismanů a jiných šamanských pomůcek se do Afriky jet prostě nedá. Střídáme se po třech hodinách a pečlivě se snažíme při pauze trochu spát. Nudnou pasáž jízdy přeskakuji.

Je jedna hodina po půlnoci, když dojíždíme k trajektu. Kupujeme lísky, na známém parkovišti u nádraží sundáváme motorky a hurá ještě něco naspát. Po dalších třech hodinách je tu ráno. Únava je přemožena vidinou toho, co nás čeká...

Den 2: cesta do Marakeše

Trasa: Tanger - Casablanca - Marakeš

Ujeto: 590 km

Po krátkém trajektu zdoláváme asi za dvě hodiny celnici i s výměnou peněz. Cesta je dobře značená, chystáme se do večera být v Marakeši. Po chvilce jízdy všichni zjišťujeme nepříliš dobré jízdní vlastnosti obutých gum Metzeler Karoo. Při rychlosti nad sto se motorky vlní jako kapr. Začíná se stmívat, jsme asi stopadesát kilometrů od cíle a Pavel zastavuje u krajnice. Duše je na hadry. KTM má ty nejhorší ráfky, které znám... Opravená guma ne a ne naskočit. Jedeme tedy pomalu u krajnice ke 45 km vzdálené pumpě. Kompresor nahazuje gumu až šestou atmosférou.

O půlnoci jsme konečně na místě. Máme půjčený byt od Jany a Joseho (tímto děkujeme), šest piv od souseda, který nám dává klíče, vykoupat a spát.

Den 3: směr Atlantik

Trasa: Marakeš - Imouzer Cascade

Ujeto: 335 km

Ráno se loučíme se sousedkou a Jakubem a navštívujeme místní Tesco (Marijane), kde kupujeme kompresor na 12 V. Nudná cesta až k horám asi 30 km před Imouzerem. Dáváme se vpravo, ale stále po asfaltu. Motáme se až do Imouzeru, kde si prohlédneme vodopád asi v největší kráse, protože před dvěma dny přestalo pršet. Ubytováváme se v hotelu s pivem a teplou vodou.

Den 4: pláž Blanche a na Západní Saharu

Trasa: Imouzer - Agadir - Tiznin - Tatan - M. Sied

Ujeto: 231 km

Jedeme do Agadiru a dále na doporučenou pláž Blanche. Je to asi 30 km přejezd po břehu, kde je nutné si pohlídat odliv, protože hrozí zalití pláže lemované vysokými skalami. Po pláži se dá jet stovkou - kdo si troufne... Odtud odjíždíme směr Notfia mokrým korytem a potom asi 30 km krásnou pískovou pistou až na hlavní N1, vedoucí do Mauretánie.

Po dalších 50 km dojíždíme do Tan Tan, kde nás lustrují policajti. Nejvíce je zajímavá, co děláme. Jako obvykle je jeden zedník, druhý montér a třetí značič. Jíme kuře, kupujeme 6 litrů vody na hlavu a jedeme do Sahary. Pavel opět píchnul, zdržení asi hodinu. Po cca 30 km stavíme stany v krásném korytu suché řeky, rozděláváme oheň, děláme nudlovou polévku a probíráme zážitky.

Den 5: směr Assa**Trasa: koryto řeky - Torkoz - Assa****Ujeto: 165 km (z toho 110 terén)**

Balíme a po 20 km přijíždíme k solnému jezeru, kde si všichni svorně v bahně „ustýláme“. Po překonání bláta, kde se vyplatilo hledat méně podmáčenou velbloudí trávu, začíná cesta stoupat do hor. To znamená spousty šutrů, vibrovat rukama a neustálou ostražitost. Po dalších 50 km boje s kameny přijíždíme na pískovou pláň, kde časovou ztrátu doháníme. V dálce už očekáváme Torkoz. Je nám neskutečné vedro, 28 stupňů, snažíme se pravidelně pít. Ve městě jsme položili domorodému chlapci několik toužebných civilizovaných otázek – jídlo, benzín, hotel, kemp. Na všechny odpověděl „ne“... Pokračujeme tedy již po silnici 45 km do Assa, kde je hotel.

Den 6: hledání písku**Trasa: Assa - Tata - Foum Zguid - po pistě na Mhamidu****Ujeto: 380 km po silnici a 35 km terén**

Ráno po poradě měníme plány. Už nás nebaví se kodrcat po šutrech, takže se rozhodujeme obětovat jeden den a přesouváme se směrem k Mhamidu, kde jsou duny. Cesta po silnici rychle ubývá. Před Tissintem se vlevo táhne krásný kaňon, jedeme se tedy podívat dolů. Asi by to bylo na celý den, ale naše plány jsou duny.

Ve Foum Zguid bereme benzín a vodu a pokoušíme se ukousnout alespoň něco z pisty do Mhamidu. Po tmě stanujeme v hamadě. Sedíme u ohně, Pavel kope do motorky a ejhle – zase píchla guma. Už se smějeme v křeči. Chystá se proto vstávat v 6, aby prý nezdržoval.

Okolí Mhamidu

Imouser des Marmoucha Tal-Taza

Den 7: spaní na měsíci a do Mhamidu
Trasa: 20 km za Foum Zguid - Abd en Nebi - Mhamid
Ujeto: 115 km, kámen a písek

Ráno vstáváme za rozbřesku a Pavel dělá přední gumu. Kolem 9 vyjíždíme. Asi po 15 km nás staví pohraničník, tvrdí, že jsme již v Alžíru a chystá se nás zatknout. Vše se naštěstí v dobré obrací, asi jde o místní vtípek... Nakonec je z toho přátelský rozhovor a zapisování do knihy, kde zjišťujeme, že minulé auto tu jelo před dvěma dny. Cestu pokrývají kameny, ale dá se jet do 30 km/h. 10 km před Mhamidem přijíždíme do písku, kde potkáváme dvě kolony velbloudů. Upouštíme gumy a po několika více či méně zdařilých průjezdech dun jsme v cíli. Venca si však přiléhá motor-kou kotník, snad bude ráno fit.

Kemp v dunách - Mhamid

Den 8 a 9: duny v Mhamidu
Trasa: bez cíle v okolí Mhamidu
Ujeto: 50 km

Ráno Venda rozhoduje, že nechá kotníky v klidu a bude se věnovat údržbě. Vyjíždíme na lehkou dvou. Asi pět kilometrů za vesnicí směr Alžír nás přátelsky

obracejí vojáci, až k hranici je totiž vojenské pásmo. Kocháme se tedy dunami a střídavě vyprošťujeme zapadlé motorky. Pavel nakládá bosého Marokánce a vezeme ho k nedalekému berberskému kempu, kde si dáváme čajík. Dozvídáme se, že za deset dnů bude v Mhamidu obrovský folklórní

festival. Zpoceni se vracíme do kempu, kde Venca sepisuje deníček. Večer sedíme, hoši po večeri vyndávají nástroje a začíná družba s Frantíky. Je směšné, že konverzace probíhá přes marockého tlumočníka. My česko-německo-anglicky, on jim to překládá do franštiny...

Vrak na pobřeží mezi Tiznin a Tatan

Když to nejde na motorce

Ráno jsme si trochu po vypitém vínu a vykouřené šíše přispali. Kolem oběda jedeme i s Vencou něco nafotit a natočit do dun. Večer krátce sedíme s Hasanem (šéf) a domlouváme snídani na sedmou.

Den 10: směr Rašida

Trasa: Mhamid - Zagora - Alnif - Erfoud - Meski - 20 km před Rachidia

Ujeto: 460 km

V sedm vstáváme, po snídani se loučíme, jedeme dotlakovat upuštěné pneu,

nabrat benzín a pak jen silnice a silnice. Asi padesát kilometrů za Zagorou jsou samé palmy. Celou cestu jedeme podél Atlasu, jedna stolová hora za druhou. Potkáváme tři Holanďany na Afrikách, krátký pokec a jede se dál. Snažíme se utrhout co nejvíc kiláků, začínáme už počítat dny. Před Rachidia se schyluje k bouři, ale naštěstí jako zázrakem objevujeme kemp. Parkujeme po schodech motorky u bazénu a domácího vysíláme do Rchidi pro pivo. Bude prima večer...

Den 11: napříč vyschlými koryty

Trasa: Ar Rachidia - 15 km před Boudnid přes Atlas - Missouri

Ujeto: 220 km

Ráno Venca ani nesnídá, protože celou noc měl zimnici, ale i tak s námi jede přes hory. Asi 60 km je to po hlavní, až před Abodnit zahýbáme doleva po úzké asfaltce. U Atchana se přes brod v řece dáváme po pistě, kde se vlevo tyčí Atlas. Tekoucí zimní voda nadělala přes pistu spousty koryt. Co deset minut hledáme cestu, kudy nejlépe projet.

V poledne dojíždíme do B Tajjite. Bere-me benzín, jíme a po asi 160 km jsme v cíli. Cestou jsme se o chlup vyhnuli dešti. Docela slušný asfalt protínal krásnou hornatou krajinu. Na hotelu potkáváme dva Němce na kroskách s teréňákem. Od recepčního se dozvídáme, že je to realizační tým Tuareg Rally, která se tudy za nedlouho pojede.

Den 12: pokus o překonání sedla Atlasu

Trasa: Missouri - Imouser des Marmoucha Talzemt - Jbel - Tazouta - Sefrou - Bir Tam Tam - Taza - Badliu Idir

Ujeto: 380 km

Loučíme se s Němci a pokoušíme se překonat sedlo ve výšce 2 400 m n.m. Jedeme směr Imouser Marmouch, ale před Tizi Bou Zabel nás domorodec obrací, že je dál

Bez komentáře

mnoho sněhu a cesta je neprůjezdná. Dáváme se tedy po prašné cestě směr Jbel, překonáváme několik sněhových polí (je to skoro jako v písku), projíždíme 50 m potokem kolem opravovaného mostu a dál se už jen kocháme po úzkém asfaltu. Kolem 14. hodiny přijíždíme do Tazouta, kde nám prodavač v krámku chce prodat tuňáka s chlebem za 680 DH. Posíláme ho někam a jedeme se najíst do Sefrou. Oběd pro tři nás stál 84 DH...

Cíl máme v Taza, kde v mapě na GPS nalézáme kemp. Po úzké klikaté cestě jedeme do hor skrz spousty začátek a nakonec zjišťujeme, že jako kemp označil nějaký pitomec do mapy místo, kde stanoval. Vracíme se proto do hospody, kterou jsme minuli, asi 15 km nazpět. Domácí nás ubytovává v jakémsi kutlochu. Motorky parkujeme na terase v hospodě, dopijíme poslední hlt kořalky a nemytí uléháme do spacáku.

Den 13: mlžný opar hašišáků, aneb kam turisté nejezdí

Trasa: Taza - Aknoul - Boured - Taounate - Ketama - El Jebna - Bouahmed - Et Tieta de Oued Laou
Ujeto: 460 km, z toho 60 v noci po blátě, kamení a v husté mlze

Ráno se nám Pavel svěruje, že v noci bojoval ve spacáku s nějakým broučkem. Po pár vtipných poznámkách balíme. Sjíždíme do Taza, bereme benzín a zahýbáme na žlutou do hor. Projíždíme moc hezké vyhlídky

Kaňon před Tissintem

Vodopády Imouzer

a ukličkovaní po nevalném úzkém asfaltu se zalehnutými ušima si za Taounate na hlavní dáváme ovečku na ohni. Nasycení a vzhledem k černým horám oblečení do nepromoků pokračujeme k moři. Pomalu zjišťujeme, že jsme v už ne tak bezpečném a mírumilovném kraji. Je zde plno prodavačů a huličů hašiše, všude nás otravují.

Jedeme přes hory v husté mlze. Já si ustýlám v bahně, trochu to odnesl kotník, ale nic vážného. Po setmění se střídáme ve vedení. Pavlovi dochází benzín, a tak poslední sjezd k moři jede bez motoru. Tady tankujeme, ale stále zde není bezpečno. Hašiš všude. Musíme jet ještě dalších 80 km. Unavení přijíždíme do města, kde nám v kempu nabízejí strašnou kuču. Jedeme se v půl jedenácté najíst na místní kolonádu, dáváme si hrachovku a rybu a místní naháněč nám dohazuje spaní, pivo a nakonec máme i motorky zaparkované v kavárně za roletou.

Den 14: a jede se na trajekt

Trasa: Et Tieta - Tetouan – Sebta

Ujeto: 150 km

Brzy vstáváme, abychom neblokovali kavárnu. V domluvených 7 jsme u rolety. Prodavačka v klidu přichází až po 40 minutách... Cesta nic zajímavého, proclení asi za půl hodinky. Trajekt nám málem ujíždí.

Tak, a je to za námi. Ujeli jsme za 14 dnů 3 700 kilometrů, potkali mnoho dobrých lidí, viděli spoustu bídy a špíny, ochutnali místní speciality, ale hlavně – ta příroda: písek, hory, hamada, to nám nikdo nevezme. Tak hoši, bylo mi potěšením..

Finance

Cesta vozem VW Transporter s vlekem, Praha-Algéciras (Španělsko) a zpět celkem 6 000 km.

Náklady na cestu:

včetně nafty a poplatků 1 350,- EUR, parkoviště u trajektu 195,- EUR

Trajekt do Tangeru:

3x 75,- EUR = 225,- EUR (3 osoby)

Benzín v Maroku, ubytování a jídlo:

350,- až 400,- EUR na osobu (dá se však pořídit už od 200,- EUR nahoru dle náročnosti)

Shrnutí a potvrzeno, 1000,- EUR na osobu a dvacet dnů vystačí s velkou rezervou (v případě 3 osob a transportu dodávkou jako v našem případě).

Dunová pole Mhamid

Více o aktivitách trophyteamu na

www.trophyteam.cz